

מסמך 127

מסמך 127

שנות גיל ההתבגרות

בשעה שישוע נכנס לשנות גיל ההתבגרות שלו, הוא מצא את עצמו עומד בראש משפחה גדולה כמפרנס יחיד. תוך שנים אחדות מאז מותו של אבי המשפחה נעלם כל רכושם. בחלוף הזמן, ישוע הפך מודע יותר ויותר לקיומו הקודם; ובה בעת, הוא החל להבין באופן שלם יותר כי הוא נוכח בכדור הארץ בגוף בשר ודם במיוחד על-מנת לגלות את אביו מפרדיס לילדי האדם.

שום צעיר אשר חי אי-פעם, או שיחיה אי-פעם, בעולם הזה או בכל עולם אחר, מעולם לא התבקש, ולעולם לא יתבקש, לפתור בעיות כבדות משקל מאלה, או להתמודד עם קשיים סבוכים מאלה. שום צעיר באורנטיה לא יתבקש אי-פעם להתמודד עם קונפליקטים קשים יותר, או עם מצבי התנסות סבוכים יותר, מאשר אלו שעמם התמודד ישוע עצמו במהלך חמש השנים המאומצות האלה, מגיל חמש-עשרה ועד לגיל עשרים.

ובכך שרכש בפועל את התנסות החיים כצעיר בשנות ההתבגרות בעולם עתיר רוע, בעולם מוטרד על-ידי חטא, רכש לעצמו בן האדם את הידע המלא על אודות התנסות החיים של הצעירים בכל עולמות של נבאדון, ולפיכך, הפך לנצח למחוז המקלט המבין לכל הצעירים המיוסרים והנבוכים בני כל הגילאים, וברחבי כלל העולמות של היקום המקומי.

לאט אך בבטחה ובאמצעות התנסות בפועל, רכש בן אלוהי זה את הזכות להיות ריבון יקומו שלו, השליט העליון והבלתי-מעורער של כלל ההוויות התבוניות הברואות בכל עולמות היקום המקומי, והמקלט המבין של כלל ההוויות, בנות כל הגילאים, ובעלות כל רמות כישורי האישיות וההתנסות.

1. השנה השש-עשרה (שנת 10 לספירה)

הבן אשר התגשם בגוף עבר דרך הינקות והתנסה בילדות נטולת מאורעות. ואז הוא הגיח מתוך אותו שלב התנסות של מבחן שבין הילדות לבין הבגרות – הוא הפך למתבגר ישוע.

בשנה זו הוא הגיע למלוא גודלו הפיזי. הוא היה צעיר חסון ונאה. הוא הפך יותר ויותר רציני ושקול, אך היה לבבי ואוהד. עינו הייתה טובה אך בוחנת; חיכוך היה תמיד כובש, אך מעודד. קולו היה מוסיקאלי, אך סמכותי; ברכת השלום שלו לבבית, אך נעדרת העמדת פנים. ותמיד, אפילו במגעים הפשוטים ביותר, נדמה כי ניתן למצוא עדות לטבע דואלי, זה האנושי וזה האלוהי. ותמיד הוא הפגין את השילוב הזה של חבר אוהד ושל מורה סמכותי. ותכונות אישיות אלה החלו להופיע במוקדם, אפילו בשנות ההתבגרות האלה.

הצעיר הזה, היציב והחזק פיזית, אף השלים את מלוא התפתחות האינטלקט שלו. הוא לא רכש את מלוא התנסות המחשבה האנושית, אלא את מלוא היכולת להתפתחות אינטלקטואלית מעין זו. היה לו גוף בריא בעל פרופורציות טובות, דעת חריפה ואנליטית, אופי נעים ואוהד, ומזג משתנה ואגרסיבי במידת-מה, וכל אלו השתלבו יחדיו לכדי אישיות חזקה, מרשימה ומושכת.

ובחלוף הזמן, אמו, אחיו ואחיותיו התקשו יותר ויותר להבינו; דבריו בלבלו אותם והם העניקו למעשיו פירוש שגוי. הם פשוט לא יכלו להבין את חיי אחיהם הבכור, מכיוון שאמם נתנה להם להבין שהוא עתיד להפוך לגואל העם היהודי. לאחר שהם קיבלו ממרים רמזים מעין אלו, אשר הועברו כסוד משפחתי, שיערו ברוחכם את הבלבול אשר חוו כאשר ישוע עצמו הכחיש נמרצות ובכנות את כל הרעיונות הללו ואת כל הכוונות האלה.

מסמך 127

בשנה זו החל שמעון את חוק לימודיו, והם נאלצו למכור בית נוסף. וכעת נטל יעקב על עצמו את האחריות ללימודי שלוש אחיותיו, אשר שתיים מהן כבר היו גדולות דיין על-מנת ללמוד ברצינות. מיד כאשר גדלה רות, לקחו אותה מרים ומרתה תחת חסותן. ככלל, ילדות במשפחות יהודיות קיבלו חינוך מועט בלבד, אך ישוע סבר (ואמו הסכימה עמו) שילדות בנות צריכות להתחנך בבית הספר ממש כילדים בנים, ומכיוון שבית הספר של בית הכנסת לא נאות לקבלן, לא נותרה ברירה אלא לנהל בבית בית-ספר במיוחד עבורן.

במהלך שנה זו בילה ישוע את רוב זמנו על שולחן הנגרים. למרבה המזל הייתה לו עבודה בשפע; עבודתו הייתה מדרגה כה גבוהה, כך שלעולם לא היה מובטל מעבודה, אף אם רמת הביקוש באזור ירדה. לעתים הוא היה כה עסוק עד כי יעקב נחלץ לעזרתו.

עד תום השנה הזו הוא כמעט גמר אומר להתחיל בעבודתו הציבורית – לאחר שיגדל את אחיו ואחיותיו ויחתן אותם – כמורה של אמת וכמגלה של אביו שבמרומים עבור העולם. הוא ידע כי הוא אינו עתיד להפוך למשיח אשר לו ציפו היהודים, והחליט שיהיה זה כמעט חסר-תוחלת לשוחח עם אמו על העניינים הללו; הוא החליט לתת לה להשתעשע ברעיונות אשר תבחר, זאת הואיל וכל מה שאמר בעבר כמעט ולא השפיע עליה; והוא זכר שגם אביו מעולם לא הצליח לומר דבר כלשהו אשר ישנה את דעתה. משנה זו ואילך הוא שוחח פחות ופחות על אודות העניינים הללו עם אמו, או עם כל אחד אחר. משימתו שלו הייתה כה ייחודית, עד כי איש מן החיים על-פני האדמה לא יכול היה להשיא לו עצה כיצד לבצעה.

הוא באמת שימש כאב עבור משפחתו, על-אף גילו צעיר; הוא בילה בחברת אחיו הצעירים כל שעה שניתנה לו, והם אכן אהבו אותו. אמו התעצבה כאשר ראתה אותו עובד כל-כך קשה; היא הצטערה על כך שהוא עמל מדי יום ביומו לפרנסתו על שולחן הנגרים במקום ללמוד בירושלים עם הרבנים, כפי שהם תכננו עבורו בחדווה. ואף כי מרים לא הבינה הרבה ביחס לבנה, היא אכן אהבה אותו, והעריכה עד מאוד את האופן המסור שבו נטל על כתפיו את האחריות לבית.

2. השנה השבע-עשרה (11 לספירה)

בסביבות הזמן הזה שררה תסיסה ניכרת, בייחוד בירושלים וביהודה, והתגבשה תמיכה בהתקוממות כנגד תשלום המסים לרומא. נוצרה מפלגה לאומנית חזקה, אשר כונתה בשם הקנאים. בניגוד לפרושים, הקנאים לא אבו להמתין לבוא המשיח. הם ביקשו לשנות את המציאות דרך התקוממות פוליטית.

קבוצת מארגנים מירושלים הגיעה לגליל והתקדמה יפה יחסית עד הגיעה לנצרת. כאשר באו לפגוש את ישוע, הוא האזין בזהירות לדבריהם, שאל שאלות רבות, אך סירב להצטרף למפלגה. הוא סירב לגלות את הסיבות לאי-הצטרפותו, ותוצאת סירובו הייתה שהרבה מחבריו הצעירים בנצרת נותרו אף הם מחוצה למפלגה.

מרים ניסתה ככל יכולתה לגרום לו להצטרף, אך לא הצליחה להניאו מהחלטתו להימנע מכך. היא אפילו הרחיקה לכת ורמזה לכך שסירובו לבקשתה להצטרף למאבק הלאומי היה בבחינת חוסר-ציות, הפרה של אותה הבטחה שיציית להוריו אשר נתן בשוכם מירושלים; אך בתשובה לרמיזה הזו ישוע רק הניח בעדינות את ידו על כתפה, הישיר אליה מבט ואמר: "אימי, איך את יכולה?" ומרים נסוגה מדבריה.

אחד מדודיו של ישוע (שמעון, אחי מרים) כבר הצטרף לקבוצה הזו והתמנה, לאחר מכן, לאחד ממפקדי החטיבה הגלילית. ובמשך מספר שנים שררה תחושת זרות בין ישוע לבין דודו.

ואולם הצרות החלו לרחוש בנצרת. גישתו של ישוע לנושא זה יצרה חלוקה בקרב צעירי העיר. כמחציתם הצטרפו לארגון הלאומני, ואילו המחצית השנייה החלה ליצור קבוצה נגדית של לאומנים מתונים יותר אשר ציפו מישוע לעמוד בראשם. הם נדהמו כאשר הוא סירב לכבוד אשר הוצע לו. התירוץ שנתן היה האחריות המשפחתית הכבדה הרובצת על כתפיו, ודבר זה אכן היה מובן. אבל המצב הלך והסתבך כאשר יהודי עשיר בשם יצחק, מלווה כספים אשר עבד עם הגויים, הסכים לתמוך במשפחתו של ישוע אם רק יניח את כלי עבודתו וייקח על עצמו את הנהגת קבוצת הלאומנים מנצרת.

ישוע, אז בקושי בן שבע-עשרה, עמד אל מול אחד מן המצבים העדינים והקשים ביותר של חייו המוקדמים. מנהיגים רוחניים מתקשים תמיד להתייחס לנושאים לאומניים, במיוחד כאשר המצב מסתבך בשעה שכובש זר מטיל מסים. וכאן הקושי היה כפול מכיוון שהדת היהודית הייתה מעורבת בכל התסיסה הזו כנגד רומא.

מצבו של ישוע הפך קשה עוד יותר מכיוון שאמו, דודו ואפילו אחיו הצעיר יעקב, דחקו בו להצטרף למאבק הלאומי. כל הטובים שביהודי נצרת הצטרפו, ואותם צעירים אשר טרם עשו כן היו נכונים להצטרף לתנועה ברגע שבו ישנה את דעתו. בכל נצרת כולה עמד לו ליועץ אך ורק אדם חכם אחד, מורהו משכבר הימים – החזן. זה ייעץ לו כיצד לענות לוועדת האזרחים, כאשר אלו הגיעו לבקש את תשובתו לקובלנה הפומבית אשר הועלתה. בכל חייו הצעירים של ישוע, הייתה זו הפעם הראשונה שבה נקט במודע באסטרטגיה ציבורית. עד אז, תמיד שיתף באמת בכנות, וכך הבהיר את המצב, אך כעת הוא לא יכול היה להצהיר על האמת במלואה. הוא לא יכול היה לרמוז שהיה יותר מאשר אדם; הוא לא יכול היה לגלות את הרעיון אשר גיבש על אודות המשימה אשר המתניה לו כאדם בשל יותר. ועל אף המגבלות האלה, דבקו הדתית ונאמנותו הלאומית הועמדו במישורין למבחן. משפחתו סערה, חבריו הצעירים היו חלוקים, וכלל הקהילה היהודית בעיר רחשה והמתה. ולחשוב על כך שהוא הואשם בכל אלה! ועד כמה היה חף מכל כוונה לגרום לצרה מכל סוג שהוא, קל וחומר למהומה מעין זו.

דבר-מה היה צריך להיעשות. ישוע היה חייב להציג את עמדתו, וכך אומנם עשה באומץ ובדיפלומטיות אשר השביעה את רצונם של רבים, אף כי לא את רצון כולם. הוא נצמד לרעיון שמאחורי הטיעון המקורי שלו, וטען שחובתו הראשונה הייתה כלפי משפחתו, וכי אם אלמנה ושמונה ילדים זקוקים ליותר ממה שכסף יכול לקנות – צרכי החיים הבסיסיים – וכי הם זכאיים להשגחתו ולהנחייתו של אב, וכי הוא לא יכול לשחרר את עצמו במצפון נקי מן החובה אשר הטילה עליו התאונה האכזרית. הוא ציין לשבח את אמו ואת אחיו המבוגר ביותר, על כך שהיו נכונים לשחררו, אך ציין שוב שחובתו כלפי אביו המת אסרה עליו לעזוב את משפחתו, ללא קשר לכמות הכסף אשר הוצעה לשם תמיכה חומרית בה; והוא אף יצא בהכרזה אשר לא תישכח – "לא יוכל הכסף לאהוב." במהלך הנאום התייחס ישוע פעמים מספר ל"משימת חייו", אך הסביר כי בין שהיא תואמת את הרעיון הצבאי ובין שאינה תואמת אותו, הוא וויתר על זו, כמו על כל דבר אחר בחייו, בכדי לעמוד בנאמנות בחובתו כלפי משפחתו. כלל תושבי נצרת ידעו כי הוא שימש אב טוב למשפחתו, ונושא זה, הקרוב כל-כך ללבו של כל יהודי נאצל, מצא את אוזנם של רבים ממאזיניו; ואלו אשר לא חשבו כן, השתכנעו מדברים אשר נשא יעקב, שאף שלא היו חלק מן התכנית, נאמרו באותו מעמד. באותו היום ממש ערך החזן חזרה ליעקב על נאום, דבר אשר נשמר בסוד ביניהם.

יעקב הכריז כי הוא היה בטוח שישוע היה עוזר לשחרר את עמו לו הוא (יעקב) היה בוגר דיו על-מנת ליטול על עצמו את האחריות למשפחה, וכי אם רק יתירו לישוע להישאר "עמנו, להיות לנו לאב ולמורה, כי אז הם לא יקבלו רק מנהיג אחד ממשפחת יוסף, אלא יקבלו לאחר מכן חמישה לאומנים נאמנים, שהרי לא נגדל חמשת הנערים תחת חסותו של אחינו-אבינו לשרת את האומה?" וכך הגיע העניין הטעון, המאיים עד מאוד, לסוף שמח יחסית.

לעת עתה תם המשבר, אך בנצרת לא שכחו מעולם את המאורע הזה. התסיסה נמשכה; ומאז לא היה ישוע חביב על הכול; מעולם לא התגברו לגמרי על המחלוקת ועל הטינה. וזו הייתה אחת הסיבות העיקריות – בנוסף לאירועים עוקבים אחרים – שבעטיין הוא עבר בשנים מאוחרות יותר לכפר נחום. מכאן ואילך נשתמרה בנצרת חלוקה של הרגשות באשר לבן האדם.

בשנה זו סיים יעקב את חוק לימודיו בבית הספר והחל לעבוד במשרה מלאה בבית המלאכה שבבית. הוא רכש מיומנות בשימוש בכלים, וכעת לקח על עצמו את הכנת העולים והמחרשות, זאת בעוד שישוע התפנה לעסוק יותר בגימורים של עבודות נגרות לבית ובעבודות-מומחה של הכנת ארונות.

במהלך שנה זו התקדם ישוע עד מאוד בארגון דעתו שלו. בהדרגה הוא שילב בין טיבו האנושי לטיבו האלוהי, והשיג את כלל ארגון האינטלקט בכוח החלטותיו שלו, ובסיועו של המשגוח השוכן בלבד, אותו משגוח ממש אשר שוכן בדעת של כל בן-תמותה רגיל בעולמות של בתר-בן-של-מתת. למעט ביקורו של שליח מטעם אחיו המבוגר עמנואל, אשר הופיע בפניו פעם אחת באותו לילה בירושלים, לא אירע עד כה דבר על-טבעי כלשהו בקריירה של האיש הצעיר הזה.

3. השנה השמונה-עשרה (12 לספירה)

במהלך שנה זו נמכר כל רכוש המשפחה, למעט בית המגורים והגן. הנכס האחרון בכפר נחום (למעט בעלות חלקית בנכס אחר), אשר כבר מושכן, כעת נמכר. בתמורה שהתקבלה שילמו מסים, נרכשו כלים חדשים עבור יעקב, ובוצע תשלום על חשבון רכישת חנות האספקה ובית המלאכה הישן של המשפחה הסמוך לחניון השיירות, אשר כעת ישוע הציע לרכוש בחזרה, זאת מכיוון שיעקב היה מבוגר דיו לעבוד בבית המלאכה שבבית ולסייע למרים בעבודות הבית. וכאשר, לעת עתה, פחת כך הלחץ הכלכלי, החליט ישוע לקחת את יעקב לחגיגות הפסח. הם צעדו לירושלים דרך השומרון יום אחד מוקדם יותר מהמועד על-מנת להיות לבדם. ובשעה שהם צעדו סיפר ישוע ליעקב על אודות המקומות ההיסטוריים שדרכם הם חלפו בדרך, כפי שאביו לימד אותו במהלך מסע דומה אשר ערכו חמש שנים קודם לכן.

עת חצו דרך השומרון, הם חזו במראות משונים רבים. במהלך המסע הזה הם שוחחו על אודות רבות מן הבעיות האישיות, המשפחתיות והלאומיות שלהם. יעקב היה נער דתי מאוד, ואף כי לא הסכים לגמרי עם אמו באשר למעט שידע על אודות התכניות הנוגעות למשימת חייו של ישוע, הוא חיכה לזמן שבו יוכל לקחת אחריות על המשפחה בכדי לאפשר לישוע להתחיל במשימתו. הוא העריך מאוד את העובדה שישוע לקח אותו לעלות עמו לרגל לפסח, והם שוחחו על אודות העתיד בפירוט רב מאשר אי-פעם.

במהלך המסע דרך השומרון חשב ישוע רבות, ובייחוד בבית-אל, כאשר לגם מהמים של באר יעקב. הוא ואחיו שוחחו על אודות המסורות של אברהם, יצחק ויעקב. הוא הכין היטב את יעקב למראות שהיה צפוי לראות בירושלים, וביקש לצמצם את עוצמת ההלם ביחס לזה שהוא עצמו חווה בביקורו הראשון במקדש. אך יעקב לא היה כה רגיש לחלק מן המראות הללו. הוא ציין את היובש ואת חוסר-הלב שבו שימשו כמה מן הכוהנים בקודש, אך ככלל הוא נהנה עד מאוד משהותו בירושלים.

ישוע לקח את יעקב לבית-עניא לסעודת הפסח. שמעון נאסף אל אבותיו, וישוע עמד בראש סדר הפסח בבית הזה, זאת לאחר שהביא מן המקדש את השה אשר הוקרב לעולה.

לאחר סעודת הפסח ישבה מרים לשוחח עם יעקב, בעוד שמרתה, אלעזר וישוע שוחחו עמוק אל תוך הלילה. למחרת הם נטלו חלק בטקסי המקדש, ויעקב התקבל לחיק עם ישראל. באותו בוקר,

בשעה שהשתהו על פסגת הר הזיתים לצפות במקדש, התפעל יעקב בקול, בעוד שישוע התבונן בירושלים בדממה. יעקב לא הצליח להבין את פשר ההתנהגות של אחיו. באותו לילה הם שבו לבית-עניא ותכננו לצאת חזרה הביתה למחרת היום, אלא שיעקב התעקש לשוב ולבקר במקדש בהסבירו שברצונו להקשיב למורים. ואף כי הייתה אמת בדבריו, בסתר הוא קיווה לשמוע את ישוע משתתף בדיונים, כפי ששמע על כך מפי אמו. ובהתאם לכך, הם חזרו למקדש ושמעו את הדיונים, אך ישוע לא שאל כל שאלה. לדעת מתעוררת זו של אדם ואל, כל אלו נדמו כשטויות חסרות חשיבות – הוא יכול היה רק לרחם עליהם. יעקב התאכזב מכך שישוע לא אמר דבר. וכאשר הוא שאל אותו, ענה ישוע רק כי "טרם הגיעה שעת".

למחרת הם יצאו חזרה דרך יריחו ועמק הירדן, ובעודם הולכים סיפר ישוע ליעקב דברים רבים, כולל על אודות המסע הקודם שלו בדרך הזו, כשהיה בן שלוש-עשרה.

לאחר ששבו לנצרת, החל ישוע לעבוד בבית המלאכה הישן של המשפחה. מאוד שימח אותו לפגוש מדי יום אנשים מכל קצוות הארץ ומהמחוזות הסובבים אותה. ישוע באמת אהב אנשים – פשוט אנשים רגילים. בכל חודש הוא שילם תמורת בית המלאכה, ובסיועו של יעקב המשיך לפרנס את המשפחה.

מספר פעמים בשנה, כאשר לא היה בנמצא מי מן המבקרים שיקרא בכתבי הקודש, המשיך ישוע לקרוא בשבת בבית הכנסת. פעמים רבות הוא אף הציע הערות על השיעור, אך על-פי-רוב בחר את הקטעים כך שלא נדרש להם הסבר. הוא היה מיומן, ולפיכך ארגן את סדר קריאת הקטעים, כך שהאחד יאיר את משנהו. ובהתאם לתנאי מזג האוויר, הוא תמיד לקח את אחיו ואחיותיו לצעידות בטבע בשבת אחר-הצהריים.

בסביבות הזמן הזה ארגן חזן בית הכנסת מועדון לגברים צעירים, אשר עסק בדיונים פילוסופיים ואשר נפגש בבתי החברים השונים ופעמים רבות בביתו שלו. ישוע הפך לחבר בולט בקבוצה זו, וכך רכש לעצמו מחדש חלק מן הכבוד אשר רחשו לו בעבר בני המקום, ואשר איבד לאחרונה בשל המחלוקות הלאומניות.

ואף כי חיי החברה שלו היו מוגבלים, הוא לא הזניח אותם לגמרי. היו לו חברים אוהדים רבים ומעריצים אדוקים בקרב צעירי נצרת, גברים ונשים כאחד.

בחודש ספטמבר באו אלישבע ויוחנן לבקר את המשפחה מנצרת. יוחנן, אשר איבד את אביו, התכוון לשוב לגבעות יהודה ולעסוק בחקלאות וברעיית צאן, אלא אם כן ישוע היה מיעץ לו להישאר בנצרת ולעסוק בנגרות או בכל עבודה אחרת. הם לא ידעו שהמשפחה מנצרת הייתה למעשה חסרת פרוטה. וככל שמרים ואלישבע שוחחו יותר על בניהם, כך הן השתכנעו כי מוטב לשני הגברים הצעירים לעבוד יחדיו ולראות יותר זה את זה.

ישוע ויוחנן ניהלו שיחות רבות; והם שוחחו על אודות כמה עניינים אינטימיים ואישיים מאוד. עם תום הביקור, הם החליטו לא להתראות שוב, עד אשר ייפגשו בעת שישרתו את הציבור; זאת לאחר שישמעו את "קריאת האב שבשמיים" שתורה להם להתחיל בעבודתם. יוחנן כל-כך התרשם ממה שראה בנצרת, עד שהשתכנע כי עליו לשוב לביתו ולעמול לפרנסת אמו. הוא השתכנע כי הוא עתיד להיות חלק ממשימת חייו של ישוע, אך ראה שישוע עתיד לבלות שנים רבות בגידול משפחתו; ולכן הוא שמח לשוב לביתו, להתבסס, ולדאוג לחווה הקטנה שלהם ולצרכי אמו. ויוחנן ישוע לא ראו עוד זה את זה עד לאותו יום, בירדן, כאשר בן האדם הציג את עצמו להטבלה.

אחר-הצהריים של יום שבת ה-3 בדצמבר בשנה זו, הלם המוות בשנית במשפחה מנצרת. עמוס הקטן, התינוק, מת מחום גבוה לאחר מחלה בת שבוע. לאחר שעברה את תקופת הצער הזו עם

בנה-בכורה כמשענתה היחידה, הכירה מרים סוף-סוף, ובמלוא מובן המילה, בישוע כראש המשפחה האמיתי; והוא אכן היה ראש משפחה ראוי.

במשך ארבע שנים רמת חייהם ירדה בהתמדה; משנה לשנה התרחבה מצוקת העוני. לקראת סוף השנה הזו הם עמדו אל מול אחת מן ההתנסויות הקשות ביותר של כלל מאבקהם המאומצים. יעקב עדיין לא החל להרוויח הרבה, והוצאות הלוויה, אשר נוספו על כל שאר ההוצאות, פשוט הכריעו אותם. אך ישוע אמר לאמו החרדה והאבלה רק את זאת: "אמא-מרים, הצער לא יעזור לנו; כולנו עושים את המיטב, וחיוך-האם שלך עשוי אף לעורר אותנו לעשות טוב יותר. מדי יום אנחנו מתחזקים במעשינו מתוך אמונה שימים טובים יותר ממתינים לנו." האופטימיות התכליתית והמוצקה שלו אכן הייתה מדבקת; כל הילדים חיו באווירה של ציפייה לימים ולדברים טובים יותר. והאומץ הזה, המהול בתקווה, תרם רבות להתפתחותם של קווי אופי חזקים ונאצלים, על-אף הדחק שבועוני.

ישוע ניחן ביכולת לגייס ביעילות את כל כוחות הדעת, הנשמה והגוף למשימה אשר עמדה מולו. הוא היה מסוגל לרכז את דעתו, המעמיקה לחשוב, בבעיה האחת אשר אותה ביקש לפתור, ויכולת זו, בנוסף לסבלנותו הבלתי-נלאית, אפשרה לו לעמוד בצלילות בקשיי החיים האנושיים – לחיות כאילו "היה כְּרֹאֶה את אֲשֶׁר אֵינָנו נִרְאֶה."

4. השנה התשע-עשרה (13 לספירה)

מרים וישוע הסתדרו כעת הרבה יותר טוב. היא פחות החשיבה אותו כבנה; הוא הפך להיות יותר כאב ילדיה. בכל יום החיים זימנו להם קשיים מעשיים ומידיים. הם שוחחו על אודות עבודת חייו לעיתים רחוקות יותר, משום שבחלוף הזמן היו כל מחשבותיהם נתונות לפרנסה ולגידול בני משפחתם, על ארבעת בניה ושלוש בנותיה.

בתחילת שנה זו סיים ישוע לשכנע לגמרי את אימו לקבל את שיטות החינוך שלו עבור הילדים – הציווי החיובי לעשיית טוב במקום השיטה היהודית הישנה יותר של איסור הרע. בביתו, כמו גם במהלך הקריירה הציבורית שלו כמורה, ישוע התמיד להשתמש בשיטת הציווי החיובית. תמיד ובכל מקום הוא אמר, "תעשו כן – עליכם לעשות כך." מעולם הוא לא השתמש בשיטת הלימוד השלילית, אשר נגזרה מן הטאבו הקדום. הוא נמנע מלהדגיש את הרוע באמצעות איסורו, ורומם את הטוב תוך ציווי עשייתו. זמן התפילה שימש בבית הזה לשיחה על כל דבר ועניין הקשור לרווחת המשפחה.

ישוע החל להחיל משמעת על אחיו ואחיותיו בגיל כה צעיר, עד כי כמעט ולא נדרש להענישם על-מנת לגרום להם לציית מיד ובלב שלם. היוצא מן הכלל היחיד היה יהודה, אשר ישוע נדרש בכמה הזדמנויות להענישו על כך שהפר את כללי הבית. בשלושה מקרים, כאשר היה זה נבון להעניש את יהודה על כך שהפר במודע את כללי ההתנהגות במשפחה, ואף הודה בכך, נקבע עונשו פה אחד על-ידי הילדים המבוגרים יותר ויהודה עצמו הסכים לעונש בטרם הוטל.

ואף-על-פי שישוע היה יסודי ושיטתי בכל אשר עשה, בכל פסיקותיו ניתן היה למצוא פרשנות גמישה ומרעננת והתאמה יחידנית אשר הרשימה עד מאוד את כל הילדים. הם חוו את רוח הצדק אשר הניעה את אחיהם-אביהם. הוא מעולם לא הטיל משמעת שרירותית על אחיו ואחיותיו, והוגנות אחידה מעין זו, כמו גם התחשבותו האישית, גרמו לכך שבני משפחתו אהבו את ישוע עד מאוד.

כאשר יעקב ושמעון גדלו הם ניסו לדבוק בשיטתו של ישוע – של ריצוי חברים לוחמניים או כועסים בשיטות של שכנוע ואי-התנגדות, והצליחו למדי בכך; אך יוסף ויהודה, בעוד שהם הסכימו לתורה

מסמך 127

מעין זו בבית, מיהרו להגן על עצמם כאשר הותקפו בידי חבריהם; ובייחוד היה זה יהודה אשר הפר את רוחה של תורה זו. אך אי-התנגדות לא היוותה כלל של המשפחה. ושום עונש לא הוטל על הפרתה של תורה אישית.

ככלל, כל הילדים, ובייחוד הבנות, התייעצו עם ישוע בנוגע לצרות הילדות שלהם, ונתנו בו אמון ממש כפי שהיו נותנים באב אוהב.

יעקב החל להתבגר לכדי נער מאוזן היטב ובעל מזג נוח, אך לא היה בעל נטיות רוחניות כישוע. הוא היה תלמיד טוב בהרבה מיוסף, אשר למרות היותו פועל חרוץ, היה בעל נטיות רוחניות מועטות אפילו יותר. יוסף התנהל בכבודות ורמתו האינטלקטואלית לא השתוותה לזו של הילדים האחרים. שמעון היה ילד בעל כוונות טובות, אך יותר מדי חולמני. הוא התמחה בהתבססותו בחיים והדאיג במידה רבה את ישוע ואת מרים, אך תמיד היה נער טוב, ובעל כוונות טובות. יהודה היה כמו גחל לוחש. היו לו האידיאלים הגבוהים ביותר, אך אופי בלתי-יציב. הוא ירש את כל הנחישות והאגרסיביות של אמו, ואף יותר מכך, אך נעדר הרבה מחוש המידה והדיסקרטיות שלה.

מרים הייתה בת מאוד מאוזנת ושקולה, והעריכה מאוד את הנאצל ואת הרוחני. מרתה חשבה ופעלה לאט, אך הייתה ילדה מהימנה ויעילה עד מאוד. רות התינוקת, הצעירה שבבנות, הייתה מאוד הבית; אף כי לא חשבה על דבריה, בלבבה היא הייתה הכנה מכלום. היא כמעט וסגדה לאחיה הבכור ואביה. אך הם לא פינקו אותה. היא הייתה ילדה יפהפייה אך לא נאה כמרים, אשר הייתה היפה במשפחה, אם לא בעיר כולה.

עם חלוף הזמן, ישוע שינה והתאים את מנהגי המשפחה הקשורים לשמירת השבת ולנושאי דת אחרים, והפך אותם לחופשיים יותר; ולכל השינויים הללו מרים הסכימה בלב שלם. בשלב הזה ישוע כבר הפך לראש המשפחה ללא עוררין.

בשנה זו החל יהודה את חוק לימודיו, וישוע נדרש למכור את הנבל שלו על-מנת לכסות את ההוצאות האלה. וכך נמנע ממנו אחרון תענוגות הפנאי שלו. הוא אהב מאוד לפרוט על הנבל כאשר עיף בגוף ובנפש, אך ניחם עצמו במחשבה שלפחות כך ניצל הנבל מנפילה לידיו של גובה המסים.

5. רבקה, בתו של עזרא

ואף כי ישוע היה עני, מעמדו החברתי בנצרת לא נפגע כהוא זה. הוא היה אחד מן הגברים הצעירים המובילים בעיר, ונחשב עד מאוד בקרב רוב הנשים הצעירות. בהיותו דוגמא כה מזהירה לגבריות גופנית ואינטלקטואליות, ובהתחשב במוניטין שלו כמנהיג רוחני, אין להתפלא על כך שרבקה, בתו הבכורה של עזרא, סוחר אמיד מנצרת, גילתה שהיא מתאהבת לאיטה בבנו של יוסף. בתחילה היא התוודה על רגשותיה בפני מרים, אחותו של ישוע, וזו בתורה שוחחה על הנושא בכללותו עם אמה. מרים האם נסערה עד מאוד. האם עתידה היא לאבד את בנה, אשר הפך כעת לראש המשפחה אשר אין בלתו? האם אף-פעם לא ייפסקו הצרות? מה הדבר הבא אשר יכול לקרות? או אז, היא עצרה בעצמה וחשבה מה תהא השפעתם של נישואין על הקריירה העתידית של ישוע; לפעמים, אם כי לא לעתים קרובות, היא עוד זכרה את העובדה שלפיה ישוע הינו "ילד של הבטחה". ולאחר ששוחחו היא ומרים הבת, הן החליטו לעשות מאמץ על-מנת לעצור את העניין בטרם יתגלה הדבר לישוע. הן החליטו ללכת ישירות לרבקה, לשטוח בפניה את כל הסיפור ולהתוודות בפניה בכנות על כך שהן מאמינות כי ישוע הינו בן של גורל; וכי הוא עתיד להפוך למנהיג דתי גדול, ואולי אפילו למשיח.

רבקה הקשיבה לדברים רוב קשב; היא התרגשה לשמוע את הסיפור והתחזקה עוד יותר בנחישותה לקשור את גורלה בבחיר לבה ולהשתתף עמו בקריירה שלו כמנהיג. היא טענה (אל עצמה) כי אדם מעין זה ידקק עוד יותר לאישה נאמנה ויעילה לצדו. היא פָּרשה את ניסיונותיה של מרים האם להניאה כתגובה טבעית לפחדה לאבד את ראש המשפחה שלה ואת מפרנסה העיקרי; אך מכיוון שידעה כי אביה סומך את ידיו על הימשכותה אל בן הנגר, היא שיערה בצדק כי הוא יסכים לתמוך במשפחה בכספים הנדרשים על-מנת לפצות על אובדן ההכנסה של ישוע. כאשר הסכים אביה לתכנית הזו, נועדה שוב רבקה עם מרים האם ומרים הבת, וכאשר היא לא הצליחה לקבל את תמיכתן, היא הרהיבה עוז לפנות ישירות אל ישוע. היא עשתה את כל אלה תוך שיתוף-פעולה עם אביה, אשר הזמין את ישוע אל ביתם לחגיגות יום הולדתה השבעה-עשר של רבקה.

ישוע הקשיב ברוב קשב ואהדה לסיפור המעשה, ראשית מפי האב ולאחר מכן מפי רבקה עצמה. הוא העיר באדיבות כי שום סכום כסף לא יוכל להחליף את חובתו האישית לגידול משפחת אביו, "למילוי החובה האנושית הקדושה מכולן – נאמנות לאלו אשר הינם בשר מבשרך." אביה של רבקה התרגש עמוקות ממילות המסירות המשפחתית אשר הביע ישוע כלפי משפחתו ופרש מן השיחה. הערתו היחידה לאשתו, מרים, הייתה: "הוא לא יוכל להיות לנו לבן; הוא נאצל מדי עבורנו."

או אז החלה אותה שיחה רבת משמעות עם רבקה. בחייו עד אז ישוע לא ערך הבחנה בין קשריו עם בנים לבין קשריו עם בנות, בין צעירים לבין צעירות. דעתו הייתה עסוקה יתר על המידה בבעיות הארציות, המעשיות והבוערות ובהגות המסקרנת על אודות הקריירה אשר הוא עתיד לעסוק בה בסופו של דבר "בענייני אביו", מכדי לשקול ברצינות מימוש של אהבה אישית בדרך של חתונה אנושית. אך כעת הוא עמד פנים אל פנים אל מול אחת מאותן בעיות אשר כל אדם ממוצע חייב להתמודד איתן ולקבל החלטה בנוגע אליהן. הוא אכן "התנסה ונבחן בכל העניינים כמונו."

לאחר שהקשיב בתשומת לב, הוא הודה בכנות לרבקה על ההערכה אשר הביעה כלפיו, והוסיף, כי "זו תעודד ותנחם אותי כל ימי חיי." הוא הסביר כי איננו פנוי להיכנס למערכת יחסים עם אישה כלשהי, אלא ליחסי אחווה וחברות גרידא. הוא הבהיר שחובתו הראשונה במעלה הינה לגידול משפחת אביו, וכי הוא לא יוכל לשקול נישואין עד שחובתו זו תושלם; ואז הוא הוסיף: "אם אכן הנני בן של גורל, אני חייב להימנע מלקבל על עצמי חובות לכל החיים, עד אשר יתממש ייעודי."

רבקה נותרה שבורת לב. היא מיאנה להתנחם ודחקה באביה לעזוב את נצרת, עד שלבסוף הוא הסכים לעבור לציפורי. בשנים הבאות, אמרה רבקה לגברים הרבים אשר ביקשו את ידה אך ורק דבר אחד. היא חייתה עבור תכלית אחת ויחידה – להמתין לשעה שבה יחל האדם-הגבר הזה, אשר עבורה היה האדם הדגול ביותר אשר חי אי-פעם, בקריירה שלו כמורה של אמת חיה. והיא הלכה בעקבותיו בדבקות לכל אורך שנות עבודתו הציבורית רבת האירועים, ונכחה (אף כי לא בידיעת ישוע) באותו יום שבו הוא נכנס כמנצח לירושלים; והיא אף עמדה בקרב "הנשים האחרות", לצדה של מרים, באותו אחר הצהריים טראגי והרה גורל, כאשר בן האדם נתלה על הצלב, האחד אשר עבורה, ועבור אחרים רבים מני ספור במרומים, היה "האחד אשר אותו אהבו והדגול מרבבה."

6. שנתו העשרים (14 לספירה)

הסיפור על אודות אהבתה של רבקה לישוע נלחש ברחבי נצרת, ולאחר מכן בכפר נחום. וכך, בשנים שלאחר מכן, אף כי נשים רבות אהבו את ישוע, ממש כשם שאהבוהו גברים רבים, הוא לא נדרש לדחות שוב את חיבתה המוצעת של אישה טובה נוספת אחרת. מאז ואילך, החיבה אשר

רחשו בני האדם לישוע הייתה יותר מסוג של הערצה. גברים ונשים כאחד אהבוהו במסירות בשל מה שהיה, ובלא שמץ של שביעות-רצון עצמית, או רצון לנכס לעצמם את חיבתו. ואולם, במשך שנים רבות, כל אימת שסופר הסיפור על אודות אישיותו האנושית של ישוע, סופר על מסירותה של רבקה.

מרים הבת, אשר ידעה את מלוא הפרטים על אודות העניין עם רבקה, ואשר ידעה שאחיה ויותר על אהבתה של עלמה יפה (אף כי היא לא התחשבה בגורם הקריירה העתידית של הייעוד), החלה לסגוד לישוע בסופו של דבר, והחלה לאהוב אותו מתוך חיבה עמוקה ונוגעת ללב כאב, כמו גם כאח.

ואף כי המשפחה לא ממש הייתה יכולה להרשות זאת לעצמה, ישוע הרגיש כמיהה מוזרה לעלות לפסח לירושלים. אמו, שידעה על סוד התנסותו עם רבקה לא מכבר, דחקה בו בתבונתה לצאת לנסיעה. ואף כי הוא לא ידע זאת במודע ובמובחן, הדבר שהוא רצה יותר מכול היה לשוחח עם אלעזר ולבקר את מרתה ומרים. לאחר בני משפחתו, את שלושת אלו הוא אהב יותר מכול.

במסעו לירושלים הוא צעד דרך מגידו, אנטיפטריס ולוד, חלק מן הנתיב אשר עשה כאשר הוחזר ממצרים לנצרת. הוא בילה ארבעה ימים בדרך לפסח, וחשב הרבה על מאורעות העבר אשר אירעו במגידו ובסביבותיה, זירת הקרב הבינלאומית של פלשתינה.

ישוע חלף דרך ירושלים, והשתהה רק על-מנת להתבונן במקדש ובהמוני המבקרים הנאספים. באופן מוזר, רתיעתו מן המקדש הזה, יציר כפיו של הורדוס, ומן הכוהנים אשר התמנו פוליטית, הלכה וגברה. יותר מכול הוא רצה לראות את אלעזר, מרתה ומרים. אלעזר היה בן גילו של ישוע והפך לראש המשפחה; עד לביקור הזה גם אמו של אלעזר הלכה לעולמה. מרתה הייתה צעירה מישוע במעט יותר משנה, ואילו מרים הייתה צעירה ממנו בשנתיים. ועבור שלושתם היה ישוע האידיאל הנערץ.

במהלך הביקור הזה אירעה אחת מן ההתקוממויות התקופתיות שלו כנגד המסורת – התרעומת כנגד אותן מצוות אשר ישוע סבר כי הן מייצגות באופן שגוי את אביו שבמרומים. אלעזר לא ידע על בואו של ישוע, והתארגן מבעוד מועד לעשות את סדר הפסח עם חברים בכפר הסמוך, במורד דרך יריחו. וכעת הציע ישוע שיחגגו את הסדר באשר הינם, בביתו של אלעזר. "אבל", אמר אלעזר, "אין ברשותנו בשר קורבן השה." או אז החל ישוע בנאום ארוך ומשכנע על כך שהאב שבמרומים איננו באמת מעוניין בטקסים ילדותיים וחסרי משמעות מעין אלו. לאחר שהתפללו ברצינות ובאדיקות וקמו מן התפילה, אמר ישוע: "תנו לבעלי הדעת הילדותית והחשוכה שבין בני עמי לשרת את אלוהיהם כמצוות משה; מוטב שיעשו כך, אך אנחנו, אשר ראינו את אור החיים, מוטב לנו שלא נבקש עוד את אבינו דרך חשכת המוות. הבה נשתחרר בידיעת האמת על אודות אהבתו הנצחית של אבינו."

באותו ערב, בסביבות שעת הדמדומים, ישבו ארבעת אלו לסדר הפסח הראשון אשר ערכו יהודים אדוקים מאז ומעולם ללא קרבן הפסח. את המצות ואת היין אשר הוכנו מבעוד מועד לפסח, שאותם כינה ישוע "לחם החיים" ו"מי החיים", הגיש לחבריו והם אכלו בכובד ראש ובהתאמה ללימוד אשר זה עתה ניתן. וישוע המשיך לנהוג בהתאם לטקס הזה בכל ביקוריו הבאים בבית-עניא. כאשר שב לביתו, סיפר על כל זאת לאמו. ואף כי היא הייתה המומה בתחילה, בהדרגה היא ראתה את נקודת מבטו; ואף-על-פי-כן, הוקל לה מאוד כאשר ישוע הבטיח לה כי אין בכוונתו לנהוג בהתאם לרעיון החדש הזה בסדרי הפסח בקרב משפחתם. בבית, עם הילדים, הם המשיכו שנה אחרי שנה לחגוג את סדר הפסח "כאשר ציווה משה."

ובמהלך שנה זו שוחחה מרים ארוכות עם ישוע על אודות נישואין. היא שאלה אותו בכנות אם היה מתחתן אילו היה חופשי מכל מחויבויותיו המשפחתיות. ישוע הסביר לה שמכיוון שחובתו המיידית אינה מאפשרת לו להתחתן, הוא הקדיש לנושא אך מחשבה מועטה. הוא הביע ספק באשר לאפשרות שאי-פעם יתחתן, ואמר שכל הדברים הללו יידרשו להמתין עד אשר "תגיע שעתך", הזמן שבו "תתחיל עבודתי עבור אבי". ומאחר שכבר גמר אומר בדעתו כי לא יהפוך לאביהם של ילדים בשר ודם, הוא הקדיש מחשבה מועטה מאוד לנושא הנישואין האנושיים.

בשנה זו הוא חידש את מלאכת שזירת טיבו האנושי יחד עם טיבו האלוהי לכדי יחידנות אנושית פשוטה ויעילה. והוא המשיך לעלות בדרגתו המוסרית ובהבנתו הרוחנית.

ואף כי כל רכושם בנצרת (למעט הבית) התכלה זה מכבר, בשנה זו הם קיבלו סיוע כלכלי קטן ממכירת חלק בנכס בכפר נחום. היה זה פריט הרכוש האחרון של יוסף. עסקת נדל"ן זו בוצעה עם בונה סירות מכפר נחום ושמו זבדיה.

יוסף סיים את חוק לימודיו בבית הספר של בית הכנסת והתכוון לתפוס את מקומו לצד שולחן הנגרים הקטן שבבית המלאכה אשר בבית. ואף כי כל רכושו של אביהם נמכר, הם קיוו כי יוכלו להילחם בהצלחה בעוני, הואיל ושלושה מהם עבדו כעת באופן סדיר.

הנה ישוע הופך במהירות לגבר – לא לאיש צעיר, אלא לבוגר. היטב הוא למד לשאת באחריות. הוא יודע כיצד להמשיך ולהתמיד גם אל מול אכזבה. הוא מתמיד באומץ כאשר תכניותיו מסוכלות ותכליותיו נוחלות כישלון זמני. הוא למד כיצד להמשיך ולהיות הוגן וישר נוכח חוסר-יושר. והוא לומד כיצד להתאים את האידיאלים שלו באשר לחיים רוחניים לדרישותיו המעשיות של הקיום הארצי. הוא לומד כיצד לתכנן את הישג המטרה הרחוקה והגבוהה יותר של האידיאליזם, בה בעת שהוא עמל במרץ לשם השגת המטרה הקרובה והמיידית יותר של ההכרח. הוא רוכש בהתמדה את אמנות התאמת שאיפותיו לדרישות הפשוטות של החיים האנושיים. הוא הפך כמעט מומחה לטכניקה של שימוש באנרגיה של הנעה רוחנית לשם קידום ההישג החומרי. הוא לומד אט-אט כיצד לחיות את החיים השמימיים, בעודו מתמיד בקיום הארצי. הוא תלוי יותר ויותר בהנחייתו של אביו שבשמיים, בעוד שהוא נוטל על עצמו תפקיד אב בהנחיית ילדי משפחתו הארצית ובהכוונתם. הוא הופך מנוסה בחילוץ המיומן של הניצחון ממלתעות התבוסה; והוא לומד כיצד להתמיר את קשיי הזמן לכדי ניצחונות הנצח.

וכך, עם חלוף השנים, ממשיך הצעיר הזה מנצרת להתנסות בחיים, כפי שחיים אותם בני התמותה בשר ודם בעולמות הזמן והמרחב. הוא חי באורנטיה חיים מלאים, מייצגים ושלמים. הוא עזב את העולם בָּשָׁל, מצויד במלוא ההתנסות אשר רוכשים יצוריו במהלך תקופת החיים הקצרה והקשה הראשונה, החיים בגוף בשר ודם. וכל ההתנסות האנושית הזו לנצח תהא מנת חלקו של ריבון היקום. הוא הינו אחינו המבין, חברנו האוהד, שליטנו המנוסה ואבינו החומל.

כילד הוא צבר גוף עצום של ידע; כצעיר, הוא מייך, סיווג ותיאם את המידע הזה; וכעת, כגבר בעולם, הוא מתחיל לארגן את הקניין המנטאלי הזה כהכנה למשימה הבאה, משימת ההוראה, הסעד והשירות לאחיו בני התמותה בעולם הזה ובכל הספרות המיושבות האחרות ברחבי היקום של נבאדון בכללותו.

הוא נולד אל העולם כתינוק השייך למחוז הזה; הוא חי את שנות ילדותו וחלף דרך השלבים העוקבים של גיל ההתבגרות ושל בגרותו כצעיר; ואילו כעת, הוא עומד על סף הבגרות המלאה, עשיר בהתנסויות של החיים האנושיים, בעל הבנה מלאה של הטבע האנושי, ומלא אהדה לשבריריותו של טבע האדם. הוא הופך למומחה באמנות האלוהית של גילוי אביו מפרדיס עבור היצורים בני התמותה בני כל הגילאים ומכל השלבים.

מסמך 127

וכעת, כגבר בוגר לחלוטין – כבוגר בעולם – הוא מתכוון להמשיך במשימתו העילאית של גילוי האל לאדם, ושל הובלת האדם לעבר האל.

טוריטה